

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci žalobce **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému **Kanceláři veřejného ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č. j. PDCJ 2798/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení, podstata souzené věci a průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 1. 1. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí vedoucího Kanceláře veřejného ochránce práv ze dne 4. 11. 2013, č. j. PDCJ 2798/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Kanceláře veřejného ochránce práv ze dne 10. 9. 2013, č. j. PDCJ 2335/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce „podle okolností“ také domáhá; a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, a aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Vzhledem ke složitosti a kýžené přehlednosti tohoto rozhodnutí, krajský soud úvodem shrne dosavadní průběh správních (a také souvisejících soudních) řízení.

[3] Dne 19. 10. 2009 se na Kancelář veřejného ochránce práv (dále jen „KVOP“) obrátil žalobce s žádostí o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „informační zákon“). Žalobce požadoval, aby mu byly poskytnuty informace o obsahu zprávy o průběhu šetření veřejného ochránce práv ze dne 30. 3. 2004 a o obsahu závěrečného stanoviska veřejného ochránce práv ze dne 20. 12. 2004 ve věci sp. zn. 81/2003/VOP/DU, týkající se šetření postupu příslušníků Policie ČR, k němuž došlo ve dnech 15. – 16. 12. 2002 nejprve v Praze 1, Krakovské ulici, a poté v dalších částech Prahy. Žalobce žádal o zaslání kopií této zprávy a tohoto stanoviska, z nichž bude zřejmá jejich autentičnost, a to i v případě, že by se jednalo o zveřejněnou informaci.

[4] Dopisem vedoucího KVOP ze dne 20. 10. 2009, č. j. PDCJ 2830/2009 bylo žalobci sděleno, že poskytnutí těchto informací není možné, protože tomu brání především ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZVOP“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 5. 11. 2009 odvolání, které bylo rozhodnutím vedoucího KVOP ze dne 19. 11. 2009, č. j. PDCJ 3154/2009 zamítnuto. Toto rozhodnutí vedoucího KVOP však bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 8. 2011, č. j. 31A 2/2010-130, z důvodů procesních vad zrušeno, a věc byla vrácena KVOP k dalšímu řízení.

[5] V dalším řízení bylo rozhodnutím vedoucího KVOP ze dne 9. 9. 2011, č. j. PDCJ 1906/2011, rozhodnuto o odmítnutí žádosti o informace podle ustanovení § 15 informačního zákona, což bylo potvrzeno rozhodnutím veřejného ochránce práv, JUDr. P. V., ze dne 19. 10. 2011, č. j. PDCJ 2209/2011. Toto rozhodnutí však bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 31A 1/2012-69, zrušeno a věc byla vrácena veřejnému ochránci práv k dalšímu řízení, jelikož došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že namísto vedoucího KVOP rozhodl přímo veřejný ochránce práv. Následkem toho, bylo rozhodnutí vedoucího KVOP ze dne 9. 9. 2011, č. j. PDCJ 1906/2011, rozhodnutím vedoucího KVOP ze dne 9. 9. 2013, č. j. 2303/2013, zrušeno pro rozpor s právními předpisy a věc byla vrácena k dalšímu řízení KVOP.

[6] Prvostupňovým rozhodnutím pak v této souzené věci bylo s odkazem na ustanovení § 8a informačního zákona rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti o informace. Žalobce ve svém odvolání proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí požadoval, aby došlo k přezkoumání rozsahu informací, které byly prvostupňovým rozhodnutím považovány za informace ve smyslu citovaného ustanovení ve vztahu k Mgr. H. S., a aby se žalovaný zabýval otázkou, zda bylo skutečně nezbytné omezit informaci znečitelným zprávy o průběhu šetření ze dne 30. 3. 2004 v takovém extrémním rozsahu, jakým se to stalo, a který činí tuto zprávu pro jejího čtenáře naprosto nesrozumitelnou.

[7] Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto. Proti napadenému rozhodnutí pak žalobce podává svou žalobu.

II. Obsah žaloby a její doplnění

[8] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť je nepřezkoumatelné z tohoto důvodu, že z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nejsou seznatelné konkrétní důvody, pro které byla žalobcova žádost částečně odmítnuta. Zároveň není srozumitelným, přesným a vykonatelným způsobem zřejmé, jaká část požadovaných informací poskytnuta nebude. Poskytnutá informace je z důvodů znečitelnění nesrozumitelná, protože údaje v ní uvedené na sebe logicky nenavazují. S odkazem na čl. 17 Listiny základních práv a svobod a s odkazem na čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalobce konstatuje, že nebyly splněny podmínky pro omezení (odepření) práva na informace.

[9] Žalobce pak ve svém doplnění žaloby ze dne 20. 1. 2014 uvedl následující konkrétní žalobní námitky vůči napadenému rozhodnutí. Z procesního hlediska namítal, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje otisk úředního razítka, ale pouze podpis oprávněné úřední osoby, což je v rozporu s ustanovením § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „SŘ“). Dále pak uvádí, že v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) SŘ není na prvostupňovém rozhodnutí, ani na obálce jej vypravující, vyznačeno „vypraveno dne“, což dle žalovaného nemá vliv na správnost a zákonnost prvostupňového (a v důsledku toho i napadeného) rozhodnutí, což však žalobce rozporuje.

[10] Žalobce pak dále namítá, že žalovaný nedostatečně vypořádal jeho odvolací námitky a to především v tom ohledu, že přezkoumával prvostupňové rozhodnutí, které však bylo ze své podstaty nepřezkoumatelné, dotvářel důvody pro své rozhodnutí, i když tak měl činit prvostupňový orgán, čímž žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti; závěr o naplnění materiální podmínky pro odepření informací byl tedy naplněn pouze na jediném stupni rozhodování. Dále pak namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož vypořádání s jeho odvolacími námitkami je nedostatečné a připomíná pohyb v kruhu – výrok prvostupňového rozhodnutí o neposkytnutí informací je prostým opisem ustanovení § 8a informačního zákona v důsledku čehož je výrok prvostupňového rozhodnutí neurčitý, vágní a materiálně nevykonatelný. Žalobce pak důkladně popsal rozsah znečitelnění a zdůraznil nesrozumitelnost zprávy v důsledku začernění. Prvostupňový orgán (ani žalovaný) nikterak nekonkretizoval druh informací, které byly začerněny, v důsledku čehož mohlo dojít k začernění prakticky čehokoliv. Dále pak analogicky odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se bezpečnostních prověrek (č. j. 6 Azs 142/2006-58 nebo č. j. 2 As 31/2007-107). Žalobci tedy v souhrnu vzniká pochybnost, zda došlo k částečnému odepření informací na základě zákona a zda tak bylo činěno v souladu s ustanovením čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem pak opakuje, že nebyly současně splněny formální a materiální podmínky pro omezení přístupu k informacím a tudíž zásah žalovaného nebyl nezbytný, a proto došlo k odepření informací ze strany žalovaného neoprávněně.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[11] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 4. 4. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že argumenty žalobce považuje za nepodložené a s uvedením, že žalobce většinu svých námitek uvedl již v odvolacím řízení, odkázal na napadené rozhodnutí. Dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 9 As 128/2013, zdůrazňuje, že žalovaný nijak nezasahoval do výroku napadeného prvostupňového rozhodnutí, nijak neměnil právní a skutkovou kvalifikaci; žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech a nejednalo se ani o tzv. překvapivé rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalovaný pak uzavírá, že ani v podané žalobě žalobce neuvádí žádné (nové) argumenty, kterými by polemizoval se závěry žalovaného stran přiměřenosti zásahu do žalobcova práva na informace.

[12] Žalobce ve své replice ze dne 2. 5. 2014 setrvává na své žalobě i na důvodech v ní uvedených a zdůrazňuje, že mu jde především o povinnost žalovaného odůvodnit své rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 SŘ. Žalobce totiž zejména neví, jaký alespoň okruh informací mu nebyl poskytnut, což dokládá demonstrativním výčtem druhu informací, které by od žalovaného předpokládal, že ve svém rozhodnutí uvede (např. informace o čísle telefonu, ze kterého telefonovala stěžovatelka; informace, jaká tramvajová linka zastavuje před domem, ve kterém bydlí stěžovatelka apod.). Dle žalobce nelze z poskytnuté informace v souladu s napadeným rozhodnutím posoudit, zda k začernění došlo nebo nedošlo zákonným způsobem dle ustanovení § 8a informačního zákona.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[13] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[14] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[15] Krajský soud se bude úvodem zabývat ústavní rovinou žalobních námitek, tedy že napadeným rozhodnutím bylo dotčeno žalobcovo právo na informace ve smyslu ustanovení čl. 17 Listiny základních práv a svobod (Usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., v účinném znění), respektive čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Sdělení federálního MZV č. 209/1992 Sb., v účinném znění).

[16] Čl. 17 Listiny je zařazen mezi lidská práva politického charakteru. Na rozdíl od základních lidských práv tedy při výkladu ústavních garancí politických práv je třeba přihlížet k jejich funkci, kterou je účast na veřejném životě a podíl na správě věcí veřejných. V tomto kontextu je smyslem práva zakotveného v čl. 17 Listiny garance možnosti ovlivňovat veřejné mínění, a v důsledku toho i správu věcí veřejných, svobodným šířením informací. Možnost šíření informací o záležitostech veřejného zájmu pak předpokládá právo vyhledávat relevantní informace, které jedinci i společnosti umožňují si vytvořit názor na věci veřejného zájmu.

[17] Takto čl. 17 Listiny pojímá i Ústavní soud (srov. odst. 14 nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, ve věci členství soudců v KSČ): „...otázkou je, zda předmětný údaj nemá ještě další ústavně právní dosah. Konkrétně, zda je součástí výlučně soukromí subjektu údajů nebo zda náleží též do veřejné sféry, tedy zda je na něm (a tak i na jeho poskytnutí) veřejný zájem [...]. Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem; jeho smyslem je participace občanské společnosti na věcech veřejných, tzn., že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat. Předmětný údaj by měl důsledně vzato ústavněprávní přesah i do základní svobody myšlení (dle čl. 15 odst. 1 věta první Listiny "Svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena."; dále srov. čl. 9 Úmluvy odst. 1 zakotvující právo každého na svobodu myšlení). Odepřením poskytnutí předmětného údaje (coby součásti veřejné sféry) by byla omezena základní svoboda jednotlivce utvořit si názor (jako výslednici myšlení) na otázku veřejného zájmu (srov. text níže). Jinými slovy, svobodné utváření názoru implikuje informovanost jednotlivce; pokud jednatel v důsledku cenzury nedisponuje relevantními údaji k určité otázce, nemůže si z povahy věci na tuto otázku vlastní názor vytvořit.“

[18] Politickému právu vyhledávat a šířit informace zároveň odpovídá povinnost státu jednak negativního charakteru, tj. výkonu tohoto práva nebránit (zákaz cenzury v čl. 17 odst. 3 Listiny), ale též povinnost pozitivního charakteru, tj. povinnost poskytovat informace o své činnosti (čl. 17 odst. 5 Listiny).

[19] Podle čl. 10 Úmluvy má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

[20] Pokud jde o garance poskytované Úmluvou, lze konstatovat, že ačkoliv čl. 10 Úmluvy neobsahuje výslovné zakotvení pozitivní povinnosti státu poskytovat informace, judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) dovodila, že Úmluvou chráněná svoboda projevu si vyžaduje, aby stát, má-li informace k dispozici, nebránil veřejnosti v

seznámení se s nimi a na žádost je poskytoval. Toto právo lze ovšem omezit z důvodů vypočtených v odst. 2 tohoto článku.

[21] ESLP však požaduje po státu pouze poskytování informací, jež se týkají veřejného zájmu. ESLP z čl. 10 Úmluvy nedovodil oprávnění jednotlivce žádat informaci pouze pro svou individuální potřebu (a to ani v případě spisu vedeného na osobu žadatele samého), nýbrž pouze za účelem naplnění určitého veřejného zájmu. Takovými případy je povinnost poskytnout informaci žurnalistům, resp. občanským sdružením, za účelem seznámení veřejnosti s takovou informací (veřejná kontrola státní moci – rozsudek č. 37374/05 Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku ze dne 14. 4. 2009, body 27, 28 a 35; popř. rozhodnutí o nepřijatelnosti stížnosti č. 19101/03 Sdružení Jihočeské matky proti České republice ze dne 10. 6. 2006) nebo poskytnutí informace za účelem historického bádání o chování autoritativního režimu (rozsudek č. 31475/05 Kenedi proti Maďarsku ze dne 26. 5. 2009).

[22] Lze tedy shrnout, že právo na informace, které ústavodárce garantuje pouze jako právo politické (k jinému účelu pouze směřuje právo na informace o životním prostředí dle čl. 35 odst. 2 Listiny), v sobě zahrnuje působení na výkon veřejné moci následnou veřejnou diskusí a tvorbou veřejného mínění. Je však třeba zdůraznit, že právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují, resp. jsou způsobilé identifikovat účastníky řízení, natožpak svědky či osoby poškozené trestnou činností či obecně protiprávním jednáním. Tyto údaje mohou být zahrnuty jedině tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Především půjde o případy, kdy jde o osoby veřejně činné, pokud ve správním či soudním řízení budou vystupovat právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon. V takovém případě není namístě jakkoliv bránit v poskytnutí údajů tuto osobu identifikující či poskytnutí údajů zasahující do jejích osobnostních práv. Míra poskytnutí takových údajů bude přitom dána intenzitou vztahu konkrétního řízení a jednotlivých osobních údajů k veřejné činnosti dotčené osoby, popř. výjimečně i významem zastávané funkce pro stát, z níž plyne i právo veřejnosti na znalost např. zdravotního stavu osoby, popř. povahy útoků proti ní.

[23] Omezení práva na informace je důsledkem aplikace ustanovení Listiny ochraňujících základní lidská práva. Podle čl. 7 odst. 1 Listiny je nedotknutelnost osoby a jejího soukromí zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem. Podle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

[24] Jde o práva základní, která nejsou vázána na konkrétní účel, jako je tomu u práva na informace. Jde tedy o práva univerzální, u nichž navíc v případě čl. 10 Listiny nejsou zakotvena žádná přípustná omezení. Lze je tedy omezit pouze v důsledku konkurence s jinými ústavně chráněnými právy, jestliže tato jiná práva v testu proporcionality převáží. Takovým případem může být právě právo jiných osob na informace o záležitostech veřejného zájmu – lze konstatovat, že veřejně činné osoby se rozhodnutím účastnit se na správě věcí

veřejných nutně do jisté míry vzdávají svého soukromí. Míra omezení ochrany soukromí přibližně odpovídá společenskému významu zastávané funkce.

[25] Proto v případě veřejně činných osob bude namísto až na výjimky poskytovat informace v podobě, která tyto osoby identifikuje, tj. včetně osobních údajů, které má veřejnost právo znát (adresa bydliště však takovým údajem bude výjimečně). Naopak v případě jiných osob zpravidla nebude možno nalézt dostatečný zájem na jejich identifikaci pro účely veřejné diskuse (výjimkou mohou být – zpravidla jen zletilí – pachatelé závažných trestných činů).

[26] Jak je z výše uvedené ústavněprávní argumentace zdejšího soudu zřejmé, v řešené věci není dotčená osoba (Mgr. H. S.) osobou veřejně činnou ve smyslu výše uvedeného, ale je osobou zcela soukromou s nárokem na nejvyšší možnou míru ochrany jejich osobních údajů a jejího soukromého života. V jejím případě (tedy obecně u osob poškozených protiprávním jednáním) je pak významným faktorem také její ochrana před sekundární viktimizací, která dále zintenzivňuje význam ochrany jejich osobních údajů tím, že zde hrozí i velmi citelné porušení práva na lidskou důstojnost a osobní čest podle čl. 10 odst. 1 Listiny. Žalobcem uplatněná ústavněprávní argumentace je tedy na daný případ nepřiléhavá a zdejší soud konstatuje, že v řešené kauze jsou obecně splněna kritéria pro omezení práva na informace v rozsahu ochrany soukromí Mgr. H. S. s tím, že bude dále v rámci žalobních námitek zkoumat, jestli žalovaný skutečně zneprístupnil žalobci pouze ty informace, které by do výše uvedených ústavně chráněných práv Mgr. H. S. mohly reálně a prokazatelně zasáhnout.

[27] Nejdříve se však krajský soud zabýval žalobními námitkami procesního charakteru, jak jsou uvedeny v bodě [9] tohoto rozhodnutí. K tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje otisk úředního razítka, ale pouze podpis oprávněné úřední osoby, zdejší soud uvádí, že podle ustanovení § 69 odst. 1 SR: „*v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby [...]*“.

[28] Je sice zřejmé, že otisk úředního razítka je jednou ze základních náležitostí, nicméně absence takových náležitostí rozhodnutí jako otisku úředního razítka, či data vyhotovení, ev. podpisu oprávněné osoby je třeba ve vztahu k nezákonnosti napadeného rozhodnutí vykládat restriktivně. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, jasně konstatoval, že „*absence data vyhotovení je tedy nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost a většinou ani takovou nezákonnost daného rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit. Nicotnost by tato vada způsobila, pokud by dané rozhodnutí činila zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo pokud by u daného konkrétního rozhodnutí vzhledem k jeho specifické povaze či okolnostem vydání měla povahu jiné vady, pro niž by daný akt nebylo možno vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (viz § 77 odst. 2 správního řádu).*“ Obdobné závěry Nejvyšší správní soud dovodil ve vztahu k rozhodnutím daňové správy, přičemž tyto závěry jsou plně přenositelné i na rozhodnutí podle správního řádu. Lze odkázat i na žalovaný citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č.j. 1 Afs 29/2012-39, kde je uvedeno: „*Nesplnění*

základních náležitostí rozhodnutí podle § 32 odst. 2 písm. g) zákona o správě daní a poplatků týkajících se otisku razítka je proto třeba vykládat restriktivně – neplatnosti podle § 32 odst. 7 citovaného zákona by bylo možno se dovolat pouze tehdy, pokud by adresát důvodně mohl mít za to, že rozhodnutí nebylo vydáno oprávněným orgánem (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2005, čj. 7 Afs 161/2004 – 44, případně rozsudek ze dne 20. 5. 2009, čj. 7 Afs 117/2008 – 54).“

[29] Při materiálním posouzení, zda mohla absence otisku úředního razítka na prvostupňovém rozhodnutí zasáhnout do práv žalobce, dospěl zdejší soud k závěru, že žádná práva žalobce touto absencí dotčena nebyla. Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí by bylo možno dovodit v případě, že kdyby mohla absence otisku úředního razítka např. zmást žalobce v tom, který orgán rozhodnutí vydal. Z obsahu správního spisu i žaloby je zřejmé, že žalobce jasně identifikoval rozhodující orgán, orgán, ke kterému směřovat opravný prostředek a zároveň absence otisku úředního razítka nijak nebránila žalobci v jeho právní argumentaci proti obsahu prvostupňového rozhodnutí.

[30] Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí s touto vadou přezkoumatelným způsobem vyrovnal a soud nespatřuje v této souvislosti žádný důvod ke zrušení správních rozhodnutí. Takové zrušení by nemělo žádný význam, neboť by došlo pouze k doplnění otisku úředního razítka a na podstatě věci by se ničeho nezměnilo, to vše za situace, kdy není ani z žaloby ani ze správního spisu patrné, že by se absence otisku úředního razítka na prvostupňovém rozhodnutí jakkoliv dotkla práv žalobce nebo možnosti jejich uplatnění. Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[31] K žalobní námitce, že není na prvostupňovém rozhodnutí, ani na obálce jej vypravující, vyznačeno „vypraveno dne“, zdejší soud uvádí následující: Podle ustanovení § 71 odst. 1 SŘ: „*správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.*“ Podle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) SŘ: „*vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*“

[32] Právní úprava vyznačení data vypravení se váže k právní úpravě lhůt pro vydání rozhodnutí. Údaj o tom, kdy bylo rozhodnutí vypraveno, není žádnou ze základních náležitostí rozhodnutí a je spojen s tím, aby byl účastník řízení informován o tom, kdy bylo ve věci rozhodnuto a zda tedy byly zachovány lhůty pro vydání rozhodnutí. Absence takového údaje by mohla být relevantní v případě ochrany proti nečinnosti správního orgánu, nicméně není významná pro zákonnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[33] Tímto ustanovením má být u správních rozhodnutí dosaženo toho, aby bylo jednoznačně určitelné, kdy došlo k jejich vydání. Okamžik vydání rozhodnutí má totiž význam pro posouzení toho, zda správní orgán dodržel procesní lhůty stanovené v ustanovení § 71 SŘ. Některé právní předpisy totiž s nedodržením procesní lhůty spojují fikci vydání pozitivního nebo negativního rozhodnutí ve věci (např. právě ustanovení § 15 odst. 4 informačního zákona, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., tj. do 23. 3. 2006).

[34] Řádné vyznačení data vypravení rozhodnutí tak má vliv na posouzení toho, zda toto rozhodnutí není opožděné, tj. zda nebylo vydáno i přes překážku *res iudicata* (ustanovení § 48 odst. 2 SŘ; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007-84). Jednoznačné určení data vydání rozhodnutí má význam též tehdy, jsou-li pro vydání rozhodnutí zákonem stanoveny prekluzivní lhůty (např. v daňovém řízení či v řízení o správních deliktech – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134).

[35] Vyznačení data vydání není pro obsah rozhodnutí správního orgánu, resp. správnost předcházejícího procesního postupu významné a jeho opominutí by nemohlo vést k jeho zrušení pro nezákonnost. V tomto směru má vyznačení data vydání rozhodnutí obdobnou povahu jako vyznačení doložky právní moci a vykonatelnosti. Stejně jako v jejich případě se (logicky) na rozhodnutí doplňuje až následně poté, co rozhodnutí bylo přijato. Jde o úřední konstatování určité skutečnosti související s rozhodnutím, které má povahu vyvratitelné domněnky. Pokud v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) SŘ tato doložka chybí, lze datum vydání v případě potřeby zjišťovat a prokazovat i jiným způsobem. Neuvedení této doložky tak nemá vliv na platnost rozhodnutí a může jít pouze o následný nesprávný úřední postup správního orgánu, který by eventuálně mohl založit nárok na náhradu škody podle zvláštní právní úpravy. V tomto soudním řízení je však uvedená žalobní námitka nedůvodná.

[36] V další části námitek brojil žalobce proti nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a porušení dvojinstančnosti řízení, když žalovaný doplňoval důvody prvostupňového rozhodnutí. Zároveň žalobce brojil i proti nedostatečnému odůvodnění i výroku žalobou napadeného rozhodnutí (tj. že výrok je neurčitý, vágní a materiálně nevykonatelný, a že správní orgán nikterak nekonkretizoval druh informací, v důsledku čehož mohlo dojít k začernění prakticky čehokoliv). K tomuto zdejší soud uvádí následující.

[37] V případě těchto námitek lze žalobci přisvědčit, že jak zejména prvostupňové, tak i druhostupňové (napadené) rozhodnutí by mohly být lépe odůvodněny, resp. bylo by vhodné, aby v odůvodnění žalovaný, resp. prvostupňový orgán alespoň příkladně specifikovali druh zneprístupněných informací. Nicméně samotná formální nepřezkoumatelnost rozhodnutí, tedy v tomto případě absenci bližšího rozvedení zneprístupněných informací, nutně nemusí bránit přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví. Krajský soud na tomto místě připomíná právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36 [zveřejněn ve sbírce rozhodnutí č. 1389/2007 Sb. NSS]), kde bylo judikováno: „*správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 SŘ, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem.*“. Nutné je však také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010-53: „*tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává prima facie jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění.*“ Krajský soud tedy přistoupil k samotnému přezkumu napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

[38] Pro závěr, zda napadené rozhodnutí ob stojí, jsou podstatné následující skutečnosti. Jednak je zřejmé, že žalobci byla požadovaná informace poskytnuta, jakkoliv bylo její poskytnutí částečně odmítnuto. V této souvislosti je třeba se zabývat tím, jak materiálně byl žalobce na svém právu na informace omezen. Dále je podstatné, zda žalovaný provedl test proporcionality a zda ho provedl řádně. A konečně je třeba se zabývat tím, zda bylo omezení poskytnutí informací provedeno v souladu s výsledkem testu proporcionality. Správní spis poskytuje dle právního názoru zdejšího soudu dostatek podkladů k tomu, aby bylo možné tyto otázky zodpovědět.

[39] Z podané žaloby vyplývá, že se žalobce nezajímal „o informace ze soukromého života stěžovatelů“, které ani neznal a kteří jsou pro něj „indiferentní“, ale zajímal se o „podrobnější informace k incidentu, ke kterému došlo na veřejnosti v noci ze dne 15. a 16. 12. 2002 za aktivní účasti příslušníků Policie ČR, který byl předmětem řízení o ochranu osobnosti u Městského soudu v Praze.“ V případě žalobcem žádaných listin, tedy zprávy o šetření a konečného stanoviska Veřejného ochránce práv, se jedná o listiny, které zachycují vyjádření jednotlivých subjektů a mapují celý děj daného situace, která je předmětem stížnosti. Zejména zpráva o šetření velmi podrobně a detailně popisuje jednotlivé události předmětného incidentu.

[40] Jestliže sám žalobce tvrdí, že ho nezajímají informace ze soukromého života stěžovatelů, v intencích souzené věci informace ze soukromého života Mgr. S., pak je třeba zodpovědět otázku, co lze v předmětné věci považovat za informace o osobnosti, projevech osobní povahy a soukromí Mgr. S. ve smyslu ustanovení § 8a informačního zákona. Krajský soud shledává, že ze samotné poskytnuté informace – zprávy o průběhu šetření, i v její částečně znečitelněné podobě lze bez větších obtíží rekonstruovat děj předmětného večera. Není pravdou, že částečně znečitelněná zpráva neposkytuje dostatečný a srozumitelný popis incidentu.

[41] V této situaci se dostává do střetu právo žalobce na poskytnutí informací, které vznikly činností orgánu veřejné správy, tedy žalovaného, a právo soukromé osoby, Mgr. S., na ochranu jejího soukromí. Mgr. S. není v žádném případě v souzené věci v pozici veřejně činné osoby, ani osoby, která je příjemcem veřejných prostředků, naopak v případě šetření Veřejného ochránce práv vystupovala v pozici stěžovatele, tedy osoby poškozené činností veřejné moci. V této souvislosti lze analogicky odkázat na závěry Krajského soudu v Praze uvedené v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, čj. 44 A 3/2011-60, ve vztahu k osobám poškozeným trestným činem, které zdejší soud uvedl v bodě [26] uvedeného rozhodnutí.

[42] Jestliže ustanovení § 8a informačního zákona („informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“) umožňuje omezení přístupu k informacím mimo jiné i ochranou soukromí fyzické osoby, tak je zřejmé, že právě pod pojem soukromí lze zahrnout mimo jiné i ochranu práva na lidskou důstojnost a osobní čest podle čl. 10 odst. 1 Listiny. Je tedy zřejmé, že v souzené věci si měl být žalovaný vědom toho, že je poskytována informace vzniklá při činnosti orgánu veřejné správy, avšak dotýkající se soukromí soukromé osoby, a provést test proporcionality při střetu dvou ústavně zaručených práv. Z napadeného

rozhodnutí je zřejmé, že tento test byl proveden a výsledkem tohoto testu bylo akceptování postupu prvostupňového orgánu při poskytnutí informace.

[43] Ze správního spisu jednoznačně vyplývá a v rámci testu vhodnosti bylo zdejší soudem ověřeno, že z obsahu podané žádosti a navazujících podání žalobce je zřejmé, že bylo zájmem žalobce získání informací o činnosti Policie ČR a nadto informací vzniklých při činnosti Veřejného ochránce práv, tedy v širším chápání se jedná o veřejnoprávní kontrolu občanů. Z testu potřebnosti je zřejmé, že k požadovaným informacím by žalobce nemohl přístup jinak, než prostřednictvím realizace práv podle zákona č. 106/1999 Sb. V rámci testu proporcionality zdejší soud nutně musel hodnotit právo Mgr. S. na ochranu soukromí (garantované § 8a informačního zákona ve spojení s čl. 10 odst. 1 Listiny) ve vztahu k právu na poskytnutí informací na straně žalobce. Soud zastává zásadně názor, že prostřednictvím informačního zákona nelze poskytovat jakékoliv informace ze soukromí osob, které nejsou příjemci veřejných prostředků, a tedy nelze od nich spravedlivě požadovat, aby se podrobily veřejné kontrole.

[44] Je samozřejmě otázkou, co vše lze zahrnovat pod výluky danou ustanovením § 8a informačního zákona. V souzené věci byly žalovaným znečitelněny údaje, které podle soudu plně naplňují podmínky ochrany soukromí Mgr. S. Zdejšímu soudu byl poskytnut neznečitelněný originál zprávy o průběhu šetření a soud z něj ověřil, že jediné co nelze ze zprávy rekonstruovat, je chování Mgr. S. vůči Policii ČR, chování Policie ČR vůči Mgr. S. a detaily pobytu Mgr. S. na policejní služebně Místního oddělení Krakovská. Informace o ostatních osobách, tedy p. S. a p. O. nejsou ve zprávě znečitelněny s výjimkou bližších identifikačních znaků. Kromě uvedených skutečností, které vyplývají i ze znečitelněné informace, byly znečitelněny též informace o posouzení zdravotního stavu Mgr. S. a s tím související skutečnosti a další informace ryze osobní povahy, které by navíc mohly být pro Mgr. S. v případě jejich zveřejnění dehonestující a způsobující její sekundární viktimizaci. Krajský soud tedy shledává, že po důkladném studiu spisové dokumentace, je, dle jeho názoru, jednoznačné, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňového orgánu je po právní i skutkové stránce zcela v souladu se zákonem a dodává, že žalovaný (i prvostupňový správní orgán) tím, že zneprístupnili určité informace zcela osobní povahy, naprosto zákonně chránili ústavně-garantovaná práva na nedotknutelnost osoby Mgr. S. a jejího soukromí, jakožto i jejího soukromého a rodinného života a ctili její právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o její osobě, ke kterému by zveřejněním informací v rozsahu požadovaném žalobcem mohlo dojít. K žalobcem uvedené analogii k případům bezpečnostních prověrek (rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Azs 142/2006-58 a č. j. 2 As 31/2007-107) zdejší soud uvádí, že tato argumentace není v řešené kauze přílehavá, jelikož v uvedených případech se jednalo o situaci, kdy samotnému žadateli o azyl nebyla poskytnuta informace o jeho vlastním řízení (což se jednoznačně netýká žalobce), resp. se jednalo o utajované informace ve smyslu zákona č. 148/1998 Sb., nikoliv o informace osobní povahy ve smyslu informačního zákona, které jsou nadto, jak zdejší soud uvedl výše, chráněny v dané kauze ústavními předpisy. Uvedená žalobní námitka je tedy také nedůvodná.

[45] K námitce nedostatečného vypořádání odvolacích námitek a k porušení zásady dvojinstančnosti zdejší soud uvádí, že dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013-45, námitka o porušení zásady dvojinstančnosti má dle ustálené rozhodovací praxe prostor tam, kde je odňata reálná a efektivní možnost právně a skutkově argumentovat, tedy zejména v případech tzv. překvapivých rozhodnutí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 1. 1999, sp. zn. III. ÚS 257/98, nebo nález ze dne 4. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 544/98).

[46] Soud z obsahu správního spisu zjistil, že prvostupňové rozhodnutí v odůvodnění uvedlo důvody, pro které omezilo poskytnutí informace tak, jak bylo uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Samostatnou otázkou je, zda bylo toto odůvodnění vyčerpávající, nicméně nelze o něm *prima facie* prohlásit, že by bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí reagoval a vypořádával námitky žalobce, tedy i námitku tvrzené absence materiálního posouzení omezení práva žalobce na poskytnutí informace. V této souvislosti je zřejmé, že žalovaný považoval prvostupňové rozhodnutí obsahově za správné a případnou absenci vyjádření materiálního posouzení omezení práva žalobce na poskytnutí informace nepovažoval za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že zrušení prvostupňového rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost by bylo toliko formálním úkonem ze strany žalovaného, který byl tak jako tak povinen se námitkou nesprávného materiálního posouzení věci zabývat v odvolacím řízení. Sám žalobce totiž v odvolání namítal pochybnosti o tom, „*zda takový rozsah znečitelnění údajů byl skutečně nutný*“, resp. se domáhal přezkumu toho, „*co je ve skutečnosti, ve smyslu rozhodnutí povinného subjektu ze dne 10. 9. 2013 ,informací o osobnosti, proosobní povahy a soukromí stěžovatelky, Mgr. H. S.*“ Je tedy zřejmé, že pokud žalovaný ověřoval naplnění formálních i materiálních důvodů pro omezení práva žalobce na poskytnutí informace, reagoval toliko na odvolací námitky žalobce. Zdejší soud tedy musí konstatovat, že není pravdou, že by žalovaný argumentoval v kruhu, naopak tento se přezkoumatelně zabýval odvolacími námitkami žalobce, s nimiž se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal a své rozhodnutí odůvodnil. Za situace, kdy ověřil naplnění jak formálních tak materiálních důvodů, by bylo zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí (tj. prvostupňového rozhodnutí) pro nepřezkoumatelnost ryze formalistické, nadto za situace, kdy podle názoru zdejšího soudu netrpí prvostupňové rozhodnutí tak zásadními deficity odůvodnění, aby bylo možno ho prohlásit za nepřezkoumatelné. I tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[47] Krajský soud tedy na základě všech výše uvedených skutečností shledává a shrnuje, že byly současně splněny formální a materiální podmínky pro omezení přístupu k informacím dle informačního zákona a také dle ustanovení čl. 17 Listiny základních práv a svobod, respektive čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, s tím, že žalovaný správně aplikoval čl. 7 odst. 1 Listiny s využitím čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny, a tím, že zneprístupnil žalobci některé informace, zákonně chránil ústavně-garantovaná práva Mgr. H. S. Soud také nezjistil natolik závažná pochybení procesního charakteru, které by jej vedly k závěru o nezákonnosti napadeného či prvostupňového rozhodnutí a rozhodl tedy tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

V. Shrnutí a náklady řízení

[48] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[49] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu